

[Mølgaard]

og det må der rettes på under udvalgsarbejdet om lovforslagene. I det hele taget må dette udvalgsarbejde tilvejebringe nøje analyser af virkningerne i positiv og negativ henseende af hver eneste detalje i lovforslagene, og den nuværende koncessionshaver kan sikkert bidrage konstruktivt til denne analyse. Vi ser gerne dette, ligesom vi med skepsis, men fordomsfrihed ser på alle regeringens værktøjsforslag.

Endelig stillingtagen vil afhænge af denne analyses resultater. Der må hurtigst muligt tilvejebringes klarhed over det i øjeblikket manglende led i regeringens lovudspil, nemlig beskatningsspørgsmålet, for det er jo trods alt helheden, der tæller for alle parter i sagen. Det manglende led er jo af afgørende betydning for vurderingen af det samlede kompleks. Jeg skal på forhånd sige, at det, retsforbundet principielt ønsker sig, er en fuld undergrundsskyld, hvor afgifter lægges på udvinding af olie, afgifter af en sådan højde, at det lige akkurat kan betale sig at bore efter olie, sådan at kapitalanlæg forrentes, arbejdsløn dækkes ind, afskrivning kan finde sted, men så heller ikke mere. Merværdien bør tilhøre samfundet.

Ideen om en rørpost fra Nordsøen med postterminal i Fredericia er lige så lidt værdifuld for samfundet som andre statsdrifts-ideer. Jeg vil bede regeringen konsultere ministeren for offentlige arbejder om, hvilken succes man kan forestille sig ved sådan statsdrift, inden man skrider til at iværksætte den. Der må privat initiativ til som alternativ, og det flertal, der er herfor i folketinget, hører også med til, hvad regeringen må respektere.

Arealtilbagelevering kan være et udmærket værktøj, men i retsforbundets gruppe vil vi vurdere, om regeringens skjulte hensigt med denne arealtilbagelevering er at indføre statsdrift via D.O.N.G. A/S, for så må vi sige, at den kan vi ikke være med på. Der er jo i forvejen rigeligt med opgaver for myndighederne med at udnytte den indsigt i efterforskningsaktiviteten, der må forlanges af enhver koncessionshaver.

»Her står jeg, jeg kan ikke andet, så sandt hjælpe mig Gud«, sagde Martin Luther i sin tid i rigsdagen i Worms i en særlig situation, hvor han for øvrigt blev opfordret til at tilbagekalde sine tidligere ord. Hvad er det for en situation, regeringen – og samfundet for øv-

rigt med – står i? Hvad er denne situations baggrund? Er det en mere eller mindre lykkelig situation, og er den selvforskyldt eller uforskyldt for regeringen?

Det er en særlig situation, regeringen står i, med fortidens synder til langt op over ørerne. 1962-aftalekomplekset og 1976-aftalefornyelsen er i vid, vid udstrækning regeringspartiets værk – makværk – men det skal erkendes, at det ikke alene har været dette partis ansvar. Borgerlige partier har ikke alene optrådt som klakører i tidsrummet fra 1962 indtil nu, men de har selv været med i uansvarlig skalten og valten med samfundets ressourcer. De har misbrugt deres kompetence. Det gjaldt minister Lindberg og den øvrige del af SR-regeringen i starten af 1960erne. Det gjaldt for øvrigt SF med Aksel Larsen i spidsen, der da klappede i hænderne over regeringens ansvarsløshed. Det gjaldt i 1971, hvor VKR-regeringen sang på sit allersidste salmevers som forretningsministerium. Altid frejdig, sang minister Ove Guldberg uansvarlig duo med A. P. Møller-koncernen ved at forlænge efterforskningsaktivitetsperioden. Det var reelt noget i retning af et statskup, for øvrigt det andet i Danmarkshistorien med navnet Guldberg i centrum, og begge gange til skade for det danske samfunds interesser.

Men det var ikke kun hr. Guldbergs ansvar. Udøvelsen af denne ansvarsløshed var den samlede VKR-regerings ansvar.

Det gjaldt den socialdemokratiske regering igen anno 1976 med den daværende vandrepopalminister Erling Jensen i spidsen. Socialdemokratiet og radikale, konservative og venstrefolk og i nogen grad såmænd SF med har i fortiden et tungt ansvar for misrøgt af samfundsinteresserne med hensyn til undergrundens råstoffer. For samfundets fundamentale ejendomsret til disse har jo på intet tidspunkt været til at rokke. Undergrundsløven fra 1932 har jo hele tiden været gældende som den, der fastslog samfundets ejendomsret til disse naturgivne ressourcer. Det er et princip, der er så rigtigt for øvrigt efter retsforbundets opfattelse, at det burde knæsettes for de naturgivne ressourcer også på jordoverfladen, ja, for alle natur- og samfundsskabte ressourcer.

Men vel, modsat Luther i Wormsrigsdagen er situationen jo ikke just den, at der behøves opfordringer til tilbagekaldelse af tidlige-